

286. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ khác thường, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật lay sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Tham keo bần cùng khổ
Đều do không bố thí
Nếu muốn cầu phước đức
Người trí nên bố thí.*

Thế Tôn nói kệ:

*Không sợ gì bằng tham
Bần cùng thường đói khát
Sợ nghèo, không bố thí
Không thí, thật đáng sợ
Đời này và đời sau
Nghèo khổ không kể xiết
Có ít cũng thường cho
Có nhiều cũng thường cho
Đời này được an lạc
Qua đời được sanh thiên.
Khó cho lại thường cho
Gọi là nghiệp khó làm
Kẻ ngu không hiểu biết
Pháp chư Phật, Thánh hiền
Ngu trí đều phải chết
Nơi tái sanh khác nhau
Kẻ ngu đọa địa ngục
Phải chịu nhiều khổ đau
Người trí sanh cõi trời
Cho đến được giải thoát
Kẻ nghèo cùng thu nhặt
Để nuôi dưỡng vợ con
Tịnh tâm cất bớt cho*

*Phước này thật vô lượng
Cúng tế lớn trăm ngàn
Cúng dường cho tất cả
Không bằng phần mười sáu
Bần cùng mà bố thí
Tế lớn có đánh đập
Xâm phạm tài sản người
Gây khổ não nhiều người
Để thành nghiệp cúng lớn
Với ác, thu của báu
Mọi người không vui mừng
Thí không tịnh như vậy
Thí ít nhưng thanh tịnh
Quả báo có tốt xấu
Không thể so sánh được
Thu tài vật đúng pháp
Không tìm bằng phi pháp
Được tiền đem bố thí
Người cho với chánh trực
Đủ giới tu thiên định
Người nhận cũng chánh trực
Phước nhiều khắp mười phương
Cũng như nước biển lớn.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ từ giả.

M

287. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong hang Thất diệp, sườn núi Tỳ-bà, thuộc thành Vương xá.

Đức Phật bị cây Khước-đà-la đâm dưới chân rất đau đớn. Như

Lại tuy đau nhưng im lặng không yêu cầu gì cả.

Khi ấy có tám vị thiên tử với thân hình đẹp đẽ, đến gặp Đức Phật.

Vị trời thứ nhất nói:

–Sa-môn Cù-đàm là Sư tử trong hàng trượng phu, tuy đau đớn nhưng vẫn chánh niệm tỉnh giác, không phiền não. Người nào đối với Đại Sư Tử Cù-đàm mà phỉ báng, nên biết kẻ ấy là đại ngu si.

Vị trời thứ hai nói:

–Sa-môn Cù-đàm là Bạc Long Tượng Trượng Phu, tuy đau đớn, nhưng vẫn chánh niệm tỉnh giác, không phiền não. Người nào đối với Long Tượng Cù-đàm mà phỉ báng, phải biết kẻ ấy rất là ngu si.

Vị trời thứ ba nói:

–Sa-môn Cù-đàm như con Trâu thuần thực hoàn toàn.

Vị trời thứ tư nói:

–Sa-môn Cù-đàm như Tuấn mã thuần thực hoàn toàn.

Vị trời thứ năm nói:

–Sa-môn Cù-đàm như Trâu chúa.

Vị trời thứ sáu nói:

–Sa-môn Cù-đàm là Bạc Trượng Phu Vô Thượng.

Vị trời thứ bảy nói:

–Sa-môn Cù-đàm là Hoa sen trong loài người.

Vị trời thứ tám nói:

–Sa-môn Cù-đàm như hoa Phân-đà-lợi, quan sát thiên định của Ngài ấy tịch tịnh hoàn toàn, không kiêu căng, không ti tiện, dừng lại nên giải thoát, giải thoát nên tịch tĩnh.

Vị trời thứ tám nói kệ:

Người tâm không thanh tịnh

Giả sử đầy trăm ngàn

Thông đạt năm Vệ-đà

Bị giới thủ trói buộc

Chìm trong biển ái dục

Không thể đến bờ kia.

Tám vị trời nói kệ xong, đánh lễ sát chân Phật, trở về cung.

M

Kệ tóm lược:

*Thùy hạ và giá chỉ
Danh xưng và kỹ năng
Đàn cầm và khí xả
Chủng biệt, thiện tượng phu
Xan tham không bố thí
Tám trời là thứ mười.*

M

288. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Ví như mặt trái đất
Rộng lớn không biên cương
Lại cũng như biển cả
Sâu không có giới hạn
Tu-di rất cao lớn
Không gì ví dụ được
Ai như Na-la-diên
Tối thượng trong nam tử.*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Không gì rộng hơn ái
Sâu rộng nào hơn lòng
Kiêu mạn hơn Tu-di
Chỉ có Phật Thế Tôn
Trong các hạng nam tử
Vô thượng chẳng ai bằng.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ*

Vượt qua ái thế gian.

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

289. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Vật gì lửa không đốt
Bão lớn không phá được
Kiếp tận, đại hồng thủy
Tất cả đều nát tan
Trong đó có vật gì
Không hề bị tan nát
Đàn ông và đàn bà
Sở hữu các của báu
Phải dùng phương pháp gì
Vua, giặc không cướp được
Kho tàng kiên cố gì
Không thể phá hoại được.*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Phước đức lửa không cháy
Bão tố không phá được
Kiếp tận đại hồng thủy
Không thể làm hư mục
Phước đức của nam nữ
Vua, giặc không cướp được
Phước là kho kiên cố
Không ai trộm phá được.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ*

Vượt qua ái thế gian.
Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

290. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Ai đi đường sáng rộng
Đủ hành lý lương thực
Với phương pháp thế nào
Giặc không thể cướp được
Giả như gặp gian ác
Làm sao phòng hộ được
Vì sao kẻ cướp đoạt
Mà sanh hoan hỷ lớn
Làm sao thường thân cận
Kẻ trí sanh hoan hỷ?*

Thế Tôn nói kệ:

*Tín, tư lương đi xa
Phước đức giặc không cướp
Ngăn ngừa giặc giết hại
Sa-môn lấy thì vui
Thường thân cận Sa-môn
Người trí sanh hoan hỷ.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

291. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đảnh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Suy nghĩ đến diệu lạc
Khi được thật vừa ý
Trong tất cả các lạc
Dục lạc là hơn hết.*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Diệu lạc, nghĩ gì nữa!
Đau khổ lại nguyện cầu
Ai bỏ được mong cầu
Là bậc thắng hơn hết.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

292. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đảnh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Phật là Thiên Nhân Sư
Tối thắng trong muôn vật
Biết rõ tất cả pháp
Lợi ích khắp thế gian
Trong mọi việc khó khăn
Việc gì là khó nhất?*

*Câu mong Đấng Đại Tiên
Vì con giảng giải rõ.*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Bị người gây xúc phạm
Tự tại nhẫn là khó
Nghèo cùng hay bố thí
Nguy ách giữ giới khó
Tuổi trẻ sống phú quý
Lìa dục xuất gia khó.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

293. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Xe do đâu sanh ra
Ai làm xe chạy được
Xe chạy gần hay xa
Làm sao xe hư nát?*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Từ nghiệp sanh ra xe
Tâm làm xe chuyển vận
Chạy đến chỗ hết nhân
Nhân hết thì xe hoại.*

Vị trời nói kệ khen:

Từ xưa đã từng thấy

*Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

294. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn, nàng Tu-đa-mật-xà-cứ-đà sanh con trai.

Phật dạy:

–Đây là bất thiện, ngược lại là thiện.

Vị trời nói kệ:

*Sanh con, đời nói vui
Sanh con rất may mắn
Cha mẹ già suy dần
Vì sao nói không thiện?*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Ta biết đã có con
Phải có ái biệt ly
Năm ấm hòa hợp khổ
Đây không phải là con
Thế nên cùng với khổ
Người ngu cho là vui
Thế nên Ta nói rằng
Sanh con là không thiện
Không thiện tưởng là thiện
Không ái tưởng là ái
Khổ lại tưởng là vui
Do tập khí phóng dật.*

Vị trời nói kệ khen:

www.daitangkinh.org

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

295. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Tự tư duy thế nào
Không bị phiền não phủ
Như thế nào gọi là
Viễn ly tất cả xứ?*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Ai tính toán với thiện
Hai lậu không lưu chuyển
Đã diệt hết danh, sắc
Gọi là thoát các xứ
Các xứ không che phủ
Đã thoát hẳn các xứ.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

296. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Vật gì nặng hơn đất
Gì cao hơn hư không
Vật gì nhanh hơn gió
Gì nhiều hơn cỏ cây?*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Giới đức nặng hơn đất
Kiêu mạn cao hơn không
Ý nghĩ nhanh hơn gió
Loạn tưởng nhiều hơn cây.*

Vị trời nói kệ khen:

*Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.*

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

297. Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Có một vị trời với hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả khu Kỳ viên, đến gặp Đức Phật, đánh lễ sát chân Ngài, ngồi qua một bên, nói kệ:

*Tu tập giới đức gì
Và hành uy nghi nào
Có sức công đức gì
Gây tạo nghiệp hạnh nào
Đầy đủ những pháp chi
Được sanh lên thiên giới?*

www.daitangkinh.org

*Nguyễn Thế Tôn từ bi
Giảng giải cho con rõ.*

Thế Tôn nói kệ đáp:

*Ta sẽ giảng cho người
Vậy hãy chí tâm nghe
Ai muốn sanh lên trời
Trước phải bỏ sát sanh
Giữ hoàn toàn giới cấm
Giữ gìn các căn mình
Không được hại chúng sanh
Thì được sanh cõi trời.
Không trộm vật của người
Họ cho vui lòng lấy
Bỏ tâm gian, trộm cướp
Thì được sanh cõi trời.
Không gian phụ nữ người
Không hành động tà dâm
Biết đủ với vợ mình
Thì được sanh cõi trời.
Lợi mình như thế nào
Dùng lợi người như vậy
Tuy sử dụng tài lợi
Nhưng không hề phóng dật
Nói thật không dối trá
Thì được sanh lên trời.
Từ bỏ nói hai lưỡi
Không chia rẽ hai bên
Thích nói lời hòa hợp
Nhờ vào nhân duyên này
Được sanh lên cõi trời.
Không nói lời thô ác
Kích bác, xúc phạm người
Nói bằng lời hòa nhã
Người nghe sanh hoan hỷ*

Với hạnh nghiệp như vậy
Được sanh lên cõi trời.
Không nói lời thêu dệt
Không bàn chuyện vô ích
Nói pháp đúng thời cơ
Thì được sanh cõi trời.
Ở làng xóm, đồng trống
Không sanh tâm tham lợi
Tài vật của người khác
Không sanh tâm ngu si
Thì sanh lên cõi trời.
Tâm Từ không hại vật
Không ép người gây oán
Đối với các chúng sanh
Tâm không sân nộ hại
Thì được sanh cõi trời.
Tin nghiệp và quả báo
Thường tu tập tín, thí
Chánh tín hai pháp này
Đầy đủ sanh chánh kiến
Thì được sanh cõi trời.
Các pháp thiện như vậy
Mười nghiệp đạo thanh tịnh
Người tu tập theo đó
Được sanh lên cõi trời.

Vị trời nói kệ khen:

Từ xưa đã từng thấy
Bà-la-môn Niết-bàn
Dứt bỏ hẳn ghét, sợ
Vượt qua ái thế gian.

Vị trời nói kệ xong, hoan hỷ trở về cung.

M

Kệ tóm lược:

*Đại địa, lửa không thiếu
Mang hành trang, sở nguyện
Thậm nãng và xa thừa
Cứ đà nữ, toán số
Gì nặng và thập thiện.*

